

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561496528/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

der gik til Vands. Grinende fortalte han det til Faderen og Karlene, og deres Latter krænkede den Lille. Det eneste Punkt, hvori begge Drengene nogenlunde mødtes, var ved Billedbogen. Dyrene interesserede *Niels*, men at de kun vare sorte og hvide, fandt han var en stor Feil. Det var saaledes slet ikke Ondskab, men snarere en velmeent Tanke, at han en Dag, da *Christian* var ude, tog Bogen frem og i den Forvisning, at han gjorde noget fortjenstfuldt, overmalede alle Træsnittene med de grølleste røde og gule Farver. Han gjalt jo ogsaa for, som Faderen og Karlene sagde, at have Greb paa at ridse. Paa Porte og Døre stode hans Skizzer af Mennesker og Dyr, men det, som gav disse Relief hos hans Publikum, var den platte Betydning, det Gemene, som hver udtrykkede. Træsnittene gav han ved enkelte Streger og Tilsætninger samme Character, og lo selv deraf, tilfreds med sin Opfindsommelighed.

«Vil Du nu se!» sagde han til *Christian*, da denne kom. «Nu gloer det!»

«Hele Bogen har Du fordærvet!» sagde *Christian*, og hans Bedrøvelse og Vrede derover skabte hos ham en vild Hæftighed, der ikke var hans Natur egen. Han styrtede ind paa *Niels*, men denne kastede ham i samme Nu til Gulvet.

«I skulde begge have Prygl!» sagde *Maria*. «*Niels* vil jeg ikke slaae, men Du er min egen. Dig har jeg Lov til at banke!» og saa fik han for dem begge To.

Faderen fandt ogsaa, at Bogen nu var meget kjønnere, og de gemene Tilsætninger afpressede ham et fornoiet: «Den Satans Dreng veed god Besked!»

Overladt til sig selv og sine egne Tanker listede *Christian* sig omkring. Dag for Dag blev han mere stille. Stundom havde han vel Moderens hele Kjærlighed, især naar Noget gik hende haardt imod, eller naar hun hørte Mandens Familie tale ilde om hende, fordi hun Intet havde bragt i Gaarden. Stundom turde da Violinen komme ned, og saa spillede han Stykkerne i Nodebogen, den var ham en Skat, som han for Intet i Verden vilde miste; og dog maatte han miste den.

En deilig Drage fløi en Dag henover Huset, *Niels* havde sammenklistret den af gamle Aviser og af Nodebogen, som for ham intet Værd havde. Dragen fløi høit i Veiret, Drengene kunde ikke holde den, Flugten blev stærkere; og den fløi ad Tørvemosen til.

Vinteren kom – og gik. Det blev Sommer; *Christian* skulde ogsaa